

1984

Koppány Zsolt

(Részlet)

Nagyon bánom ma már, hogy sohasem mondtam el Kocsis Zolinak, hogy mennyi mindent köszönhetek neki. A zene az enyém lett, pár év és biztosan mondhatom, jártasabb voltam a muzsika minden zugában, mint aki évtizedek óta profi koncertlátogató. Még álmomban sem jelent meg, hogy egy balettművész-koreográfusnak én keressék és találjak megfelelő zenéket koreográfiáihoz. Rachmaninovra áttételesen bukkantam. Egy Woody Allen-filmben a botladozó, saját magát kikarikírozó főhős, akit maga a színész-rendező-forgatókönyv író személyesített meg, New York-i lakására föl vitt egy kurtizánt. – Zenét? – A nő unottan rágózott. – Rachmaninov megfelel? – A csaj valami punkra gondolt, de leginkább arra, hogyan tudná ezt az ütődött alakot alaposan lefejni. És megszólalt valami nagyon mélyről fakadó muzsika, *Szergej Vasziljevics* összetéveszthetetlen neoromantikája. Azt azonnal éreztem, hogy zongoraverseny, de azt nem tudtam, melyik, azt sem, hány ilyen darabot írt, de fülemben ott zakatolt a zenei nyitókép.

Másnap délután már ott tolongtam a rengeteg lemez között a Vörösmarty téri ORI-épület földszintjén. Persze, hogy nem találtam. A pult mögött álló eladó megkérdezte, melyik zongoraverseny kellene? Te jó ég! Hány van neki? Négy. Percek múlva minden album ott volt velem az intim fülkében, fülemben a vaksi csöndben a puha fejhallgatóból úgy áradt a zene, mintha koncertteremben ültem volna, csak itt nem volt se krákogás, se köhécseles, sem tücsökmuzsika. Húha! Ez lesz az! Fölkialtottam. De mégsem. Hasonló. És tényleg. Egy és ugyanazon szerző műve. Mire számítottam? És törlődött is a fejemből a tegnap esti filmben hallott didereggető fölütés. Nézzük a másikat. Ugyanaz, de mégis más. Újra kellene nézni a filmet, itt, ebben a fülkecsöndben, akkor talán. A harmadik lemez már nagyon közel hozta a már rögzült, majd szétesett emléket. Félretettem. A negyedik album szóba sem jöhetett. A kezdés sístergőbb volt egy magasabb regiszterben. Akkor ez lesz. Újra belehallgattam a harmadik lemezbe. C-moll zongoraverseny, a sorban a második. Szapora pulzus, meg sem néztem ki is játssza valójában, csak fizettem és futottam boldogan, be a Lapkiadóba, nem érdekelt mi az ebéd, úgy emlékszem, a levest legyűrtem valahogy. Otthon aztán Arankát leültettem a legkényelmesebb fotelba és föl tettem a lemezt a *Tesla* márkájú, amúgy hi-fi lejátszónkra. És akkor lettem biztos a dolgomban. Ez hangzott el a filmben. De mi lesz a folytatás? Erre nem is gondoltam. Már az első tétel végén, ami nálam mindig a tézis, eldőlt. Remekművel van dolgunk. A második, a hagyományosan mindig adagio, nálam az antitézis. Aranka itt már nem bírta magát. Elképesztő! Csak ennyit tudott mondani. – Jó, jó, de azért hallgassuk meg a harmadik tételt is!

Ami minden ilyen jellegű műnél, zongoraszónáták esetében is egyfajta összegzés, nálam a szintézis. Az újromantika heve fölborította a szobát. A jókora hangfalak araszolni kezdtek a könyvállványok szélei felé, bömböltek, mert csak így lehet élvezni és élvezkedni.